

лукъ, и две-три книги; съ усмивка лежалъ въ затворитѣ на много градове и селища...

Тежко време било тогава. Робували сме на турци и гърци. Турцитѣ имали властѣта. Гърцитѣ държали църкви и училища въ свои рѣце. И българскиятъ народъ не можелъ нито да се моли, нито да чете и пише на своя хубавъ бащинъ езикъ. Той можелъ само свободно да пѣе тѣжнитѣ народни пѣсни. Полека-лека, народната свѣсъ почвала да се губи. Българитѣ почвали да се гърчечатъ. Забравяли за славното минало на своитѣ царства преди това двойно робство.

Ето въ това време се явява отецъ Паисий. Съ своята История на българския народъ, той разбудилъ своитѣ братя. Тукъ-тамъ изъ робската земя пламвали вече смѣли огньове. Издигали се млади и юначни синове на поробената татковина и заговорили за свобода.

Единъ отъ ония младежи на онова време е билъ Петко Славейковъ. На 14 годишна възраст той прочелъ Историята на о. Паисия и се заклелъ предъ себе си да даде цѣлия си животъ въ служба на поробеното отечество.

И трѣгва той отъ село на село, отъ градъ на градъ учитель народенъ, гоненъ навсѣкжде отъ гърци и турци. Но навсѣкжде сѣялъ просвѣта и народно съзнание. Той е вѣрвалъ само въ силата на просвѣтата. И до сетния си часъ самъ се училъ, и училъ другитѣ. Но просвѣтата той обичалъ, защото е вѣрвалъ, че само чрезъ нея ще се издигне и освободи народътъ. А тоя народъ Славейковъ е познавалъ и обичалъ, както рѣдко другъ българинъ го е познавалъ и обичалъ.

Да дума кой що ще, да прави що му ѣ лесно — да служа роду си — това е моя дѣлъ... —

казва той въ едно свое стихотворение.

За народа той почва да пише стихотворения, пѣсни, статии, издава вестници, въ България и въ Цариградъ, събира пословици и народни пѣсни, урежда първото детско списание „Пчелица“, учи навсѣкжде млади и стари, превежда Библията и води смѣла борба срещу гърцитѣ за независима българска черква. День по день, година следъ година, Петко Славейковъ отдава всички свои сили и